

Síðsøga

Óli Jacobsen

Øssur Debes 8. partur

VARÐ EISINI VIÐ Í B36

Øssur hevur verið virkin á mongum økjum. Í seinasta parti varð fimleikurin og tónleikurin umrøddur. Men hann var eisini við í fót bólti

Heima vóru ikki longur umstøður at hava neyt og onnur kúratúr. Tá var Jónas Broncksgøta gjørd, so ikki bar til at hava mykina liggjandi uttanfyri. Í 1953 var fjósið bygt á trøðni, ætlanin var at flyta kúnna út har. Pápi fekk eitt langfreistað lán úr búnaðargrunninum uppá 3.000 kr., sum skuldi gjaldast aftur yvir 30 ár. Kúgvín kom ongantíð yvir har at standa, hon var avtíkin.

Vilmund Poulsen stoypti grundina upp, yvirtromina, vindeygju og hurð gjørdi eg. Fjósið var so brúkt til at hava seyðin í. Árin undan hevði eg seyðin í hoyggj húsinum.

Tá ið seyður hevði týðning í Havn

Pápi, ið var fjallmaður í Hoyvík, hevði í nógv ár eitt veðurlamb. Hann hevði tað standandi á bási í fjósinum um vetrarnar, frælsið fyri tí fekk hann í Sundshaganum. Tá ið heystfjalli var gingið, vóru vit systkin von at fara til Hoyvíkar. Vit vóru inni hjá Petur í Hoyvík, kona hansara Inga var ógvuliga blíð. Vit fingtu at eta og spældu við synirnar Sigmund og Magnus. Tá ið gongan var komin í rætt, fóru vit niðan at hyggja. Tá liðugt var á rættini, fóru pápi, Petur og fleiri inn á Sund eftir veðrinum. Vit systkin skuldu ganga aftur til Havnar. Eg bleiv við at júka at sleppa við, "kom so", segði pápi. Veðrarnir lógu í Sundslíð ímillum Sund og Kaldbaksbotn. Eg var í bóndahúsinum og spældi við sonin, ið var javngamal við meg, til komið var aftur við veðrinum. So gingtu pápi og eg við veðrinum aftur til Havnar tvørtur um Vatnaskarð oman á Sundsbrúnna, so eftir Sundsvegnum heim. Niels fór til gongu heim við Gunnvør og Oddvør, ein minniligur túrur.

Mamma og pápi fingtu eina ær í silvurbrúð-argávu frá Petur í Hoyvík og Mourits Mohr bónda. Hana slapp eg at seta við. Tá fór eg sum 19 ára gamal at fáast við seyð. Ærin lembdi tvey gimburlomb og doyði fyra dagar seinri. Eg bar hana yvir á trøðna og gróv hana niður. Lombini setti eg við, eg hevði tey heima, har tey gingtu leys. Mamma gav teimum mjólk úr fløsku. Tá hon stóð í úthurðini og rópti á tey, runnu tey upp trappurnar inn í køkin og upp á kòksborðið. Eg setti bæði við, frælsið fekk eg í Vatnsdali, oman fyri Stígar, frá bóndanum Johan í Norðradali. Árið eftir fekk eg annað lambið, slagið undan hesi ær hevði eg í nógv ár.

Øssur hevur altíð dámað at fáast við seyð. Her er hann uttanfyri kjallarahurðina við einum veturgomlun veðri

Arbeidslívið

Í 6. parti greiddi Øssur frá, tá ið hann var í læru hjá Hartvig Hansen. Hann heldur fram um sítt arbeidslív:

Aftaná Hartvig Hansen fór eg at arbeiða hjá Hilmar Dam. Á verkstaðnum vóru millum annað typuhús gjørd, so har vóru bæði timburmenn og snikkarar. Tað var langur vegur til arbeiðis. Døgurðatími var frá 12 til 13. Tá vóru vit koyrdir við lastbili og settir av við brandstøðina, ið var niðri við hjá nonnunum. Har kom lastbilurin eftir okkum aftur, harfrá mátti eg renna heim. Edna hevði døgverðan kláran. Eg át og so at renna niðan aftur og vera har áðrenn kl. 13.

Húsavørður í Sjóvinnubankanum

Louis Højgaard, sum starvaðist í Sjóvinnubankanum, kom ein dagin og spurdi, um eg hevði hug at koma at arbeiða sum húsavørður í Sjóvinnubankanum. Hann bað meg ganga heim í bankan at tosa við teir. Eg fór so heim í bankan, har var eg biðin um at fara inn til stjórnarar Rasmus Olsen og Steingrím Nielsen. Teir spurdu, um eg hevði hug at arbeiða sum húsavørður í bankanum og fortaldu, hvat arbeiði fevndi um. Koyrast skuldi í arbeiðsrindum til allar deildir bankans.

Spurt var eisini, hvat eg var vanur at fáa í løn, og um nær eg kundi byrja starvið. Kravt var, at eg hevði koyrikort. Tað tók eg 49 ára gamal, tann 3. september 1979.

Bankin hevði deildir í nærum hvørjari bygd. Til tær koyrði eg javnan út í arbeiðsrindum. Til Suðuroyar var farið við Smyrli til Tvøroyrar, so til allar deildirnar frá Sumba til Sandvíkar. Eg gisti á Hotel Tvøroyri og so til Havnar morgunin eftir. Til Norðoyggjar koyrði eg til Leirvíkar og haðani var farið við Ternuni til Klaksvíkar og haðani til Viðareidis, har deildir vóru. Til Vágarnar koyrði eg til Vestmanna, haðani við Sam til Oyrargjógv og síðani til Sandavág, Miðvág, Sørvág, so sama veg aftur til Havnar. Á Streymoynni og Eysturoynni koyrði eg til allar deildir. Deildir vóru í nær um hvørjari bygd, við hvørt var Edna við. Eg arbeiðdi í bankanum til 1993. Tá mátti bankin í fleiri umførum bjargast undan húsagangi. Tiðirnar blivu ringar, nógvar fyrirkur fóru fallit, illa stóð eisini til í byggivinnuni. Einku arbeiði var at fáa. Eg kundi ikki koma í lønandi arbeiði aftur fyrr enn í 1997, tá bleiv eg pensionist.

Umframt arbeiðið í Sjóvinnubankanum var eg eisini metingarmaður hjá Føroya Sparikassa árin 1972-93 í samband við játtan av lánunum. Hetta var mest aftaná vanliga arbeiðstíð. Vit fingtu ávíst fyri hvørt húsið. Tey árin var eg mest sum í hvørjum húsi í Havnini, við hvørt eisini á bygd.

Eisini var eg skoðanarmeistari, tá ið lærlingarnir gjørdur sveinaroynd. Eg var fyri handverkararnar, ein var fyri meistarnar.

B36 ari

Umframt fimsleik og tónleik, sum umrøtt í seinasta parti, hevði eg eisini áhuga fyri fót bólti. Aftaná kríggið var eg limur í B36. Martin

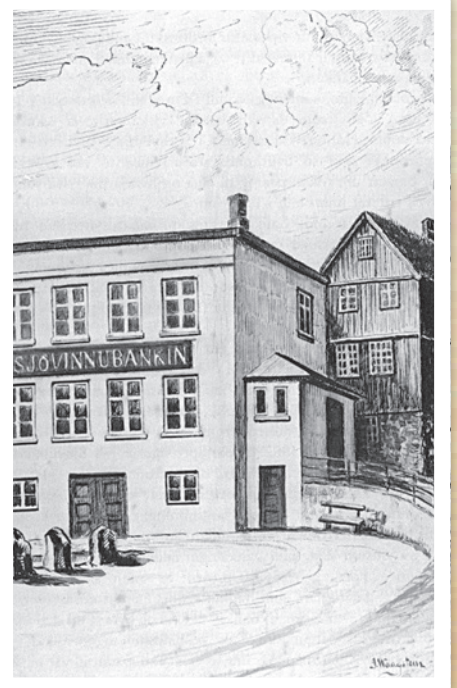
Holm var eitt skiftið venjari hjá okkum. Hann byrjaði við tí at hita upp. Runnið var nakrar ferðir runt plenuna, áðrenn farið var at venja.

Eitt árið vann 2. lið allar dystirnar og flutti so upp. Tað árið hevði B36 tvey fyrstalið. Tað var bert roynt tað eina ári. Eg spældi fyrst á 2. liði. Árin 1949-1950 spældi eg ikki. Martin Holm gav boð um, at tað var "eingin fót bóltur", tá vant var til uttanlandsferðir í fimleiki. Hetta vóru árin, vit vóru í Svøríki og Noregi, sum greitt frá í seinasta parti. Martin Holm var ein teirri sum doyði í flogvanlukkuni í 1970.

Í 1951 byrjaði eg at spæla á 1. liði hjá B36. Tey lið, sum tá vóru við í landskappingini vóru B36, HB, KÍ, TB og VB.

Hetta merkti nógv ferðing. Til Klaksvíkar var farið við strandfarabátinum Pride. Tað tók 2 tímar. Til Tvøroyri og Vágs var farið við tí gamla Smirli frá 1932. Ferðin tók umleið 4 tímar. Hetta vóru ofta sjasktúrar. Tað rullaði illa, so mann var ikki altíð væl fyri, tá ið dysturin byrjaði.

Tað vóru leiktir fleiri steypadystir millum HB og B36. Eftir ein dyst, HB hevði vunnið, komu teir yvir í B36-húsið til okkara. Teir vildu hava, at vit skuldu spæla um eitt steyp ein eldri

Øssur var í mong ár húsavørður í Sjóvinnubankanum